

„Er det din Hund, Ole Søren?“ raabte tilsidst Emanuel i en temmelig opbragt Tone.

„Næ,“ brummede den Gamle uden at se op. „Jeg er selv Hund!“

I det samme viste en højtfrugtsommelig Kone sig i Hyttens Dør. Men ikke saa saare havde hun faaet Øje paa Emanuel, før hun fór ind igen. Og pludselig blev der Travlhed inde i Stuen; der hørt ivrig Hvisken, blandet med Lyden af klirrende Husgeraad. Samtidigt saaes der opskræmte Skikkelser ogsaa i de andre Hyttedøre, og urede Hoveder, der kiggede ud bag ved Gavlene.

Emanuel befriede sig endelig fra det rasende Dyr og fulgte efter Konen ind i Huset.

Allerede ude i den lille Forstue, hvor han maatte gaa helt krumbøjet for ikke at støde Hovedet mod det spindelvævsbehængte Loft, sporede han en stærk Spiritusstank tillige med Duften af Kaffe og Menneskeuddunstninger. Han bankede paa en halvt aaben Dør og kom ind i en kælderagtig, halvmørk Stue med to brede Halmsege, et Klapbord, en Kistebænk og et Parmønjerøde Stole.

Det var Svend Øls og Per Brændevins Hjem, han traadte ind i.

Skønt den første af dem var gift og havde